

Eliberarea

Eliberarea

Cu siguranță, nu există niciun credincios sincer, care, după întoarcerea sa la Dumnezeu, să nu dorească să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu. Dar cei mai mulți constată că au voința pentru a duce o astfel de viață, dar că puterea păcatului care locuiește în ei este mai mare decât voința lor, încât ajung mereu la înfrângere. Li se pare că sunt niște întemnițați sau niște sclavi, că nu trăiesc într-adevăr ca creștini credincioși.

1. Eliberarea de păcat

Mai întâi trebuie să înțelegem bine două noțiuni: păcate și păcat. Păcatele noastre sunt toate gândurile, cuvintele și faptele noastre rele, care formează vina noastră înaintea lui Dumnezeu. La întoarcerea noastră la Dumnezeu, Dumnezeu ne-a iertat toate păcatele. El a putut face aceasta, pentru că Domnul Isus a ispășit aceste păcate, când a murit în locul nostru pe cruce. Păcatul este principiul rău, care ne domină. El este în noi ca un izvor, din care izvorăște răul. În Epistola către Romani, păcatul din noi este numit și „omul cel vechi”, „trupul păcatului” sau „carnea” (6.6; 7.18). Problema păcatului nu poate fi remediată nici prin străduințele voinței, nici prin încercări de îmbunătățire, nici prin asceză. Problema poate fi rezolvată numai prin moarte. Noi am murit împreună cu Hristos.

În Romani 6.1-11 ni se arată că avem parte cu Domnul Isus atât în moartea Sa, cât și în învierea Sa. Cuvintele „cu” și „știm” apar de multe ori în acest fragment. Cunoștințele noastre rezultă prin primirea în credință a ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și nu prin simțăminte. În versetul 4 citim că noi am fost înmormântați împreună cu El prin botez. În mormântarea este dovada sigură pentru moartea care a apărut. Locul omului nostru cel vechi este în mormânt. Dumnezeu nu vrea să-l îmbunătățească. În locul unei cârpăceli, El face o lucrare nouă. De aceea, a fi îngropat împreună cu El înseamnă a umbla în înnoirea vieții. În versetul 5 citim: „ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui”. Moartea Sa a fost răsplata pentru păcatele noastre. În același mod suntem făcuți una cu El și cu privire la învierea Sa. Din cuvintele versetului 6 știm că „omul nostru cel vechi a fost răstignit”, ca un răufăcător. El nu ne mai poate obliga să slujim păcatului. „Cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftele ei” (Galateni 5.24). În versetul 8 citim: „Dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El.”

Un om, care nu este născut din nou, poate doar păcătui. În toată acțiunea sa, el urmează voii sale proprii. Chiar dacă este de părere că face binele, Dumnezeu numește aceasta: „lucrări moarte”. Noi credincioșii, în schimb, avem o viață nouă. Deoarece suntem în legătură strânsă cu Domnul înviat, stăm, să spunem așa, de partea cealaltă a propriului nostru mormânt, stăm de partea învierii. Noi nu mai trebuie să păcătuim. Cum este posibil acest lucru în mod practic, când păcatul mai este în noi? Nu duce aceasta la o luptă? Într-adevăr, așa este! Cât timp trăim pe acest pământ, putem fi ispitiți. Dar noi avem o armă în această luptă: noi am încheiat cu păcatul. Noi putem și trebuie să ne considerăm morți față de păcat (Romani 6.11).

În Romani 6.13 suntem îndemnați: „Nu dați păcatului mădulele voastre, ca unelte ale nedreptății, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, dintre morți; și dați mădulele voastre lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptății.” Prin mădulele trebuie să înțelegem tot ceea ce aparține de persoana noastră: de ex. corpul nostru, intelectul nostru, capacitățile noastre, sexualitatea noastră. Marea întrebare este: Cine se slujește de aceste mădule ca unelte? Păcatul din noi, deci eul nostru vechi, sau Dumnezeu? Cuvântul ne arată foarte clar cui trebuie să le punem la dispoziție.

Cu privire la păcat și eliberarea de păcat trebuie avute în vedere trei puncte importante:

1. În carnea mea nu locuiește nimic bun (Romani 7.18). Există două moduri de a învăța acest adevăr. a) Prin credința în ceea ce spune Biblia; astfel din Matei 7.16-18 învățăm că un pom rău nu aduce niciodată roade bune și că din spini nu se pot culege struguri. b) Prin experiență: Petru a trebuit să învețe pe o cale amară că el nu era mai bun decât ceilalți ucenici. Dacă într-adevăr nu mai așteptăm nimic bun de la noi, ne punem de partea lui Dumnezeu și vom fi contra noastră.

2. Noi nu avem putere pentru a ne împotrivi cărnii. Noi am fost și vom rămâne fără putere (Romani 5.6; 7.18, 19). Ar fi foarte greșit să credem că prin creștere duhovnicească am deveni mai puternici. Voința noastră este și rămâne mai mică decât puterea păcatului din noi. De aceea, orice străduință proprie va conduce spre alte înfrângeri. Când recunoaștem că suntem fără putere, ne liniștim, pentru că așteptăm puterea nu din interiorul nostru, ci din exterior, și anume de la Domnul. Dacă dorim să salvăm un om care este pe cale să se înece, trebuie să așteptăm până ce acesta va renunța să lupte și va înceta să se agațe deznădăjduit de salvatorul său. Omul respectiv poate fi salvat doar în momentul în care se lasă salvat. Dacă ocupăm poziția unui soldat, care luptă în locuri lipsite de speranță, atunci Domnul ne poate ajuta. Important este ca în fiecare zi să ne încredințăm în acest mod Domnului. Un bețiv sau un toxicoman poate fi eliberat de către Isus Hristos de dependența sa, dar va rămâne întotdeauna slab. Și noi rămânem așa întotdeauna, fără putere proprie.

3. În fiecare credincios există două naturi, două firi, care sunt una împotriva celeilalte. Pe una o putem numi natura cea veche. În Romani 7.18 este numită „eu” sau „carne”. Credinciosul primește natura nouă la nașterea din nou. Natura nouă nu poate păcătui (1 Ioan 3.9). În această natură nouă, Hristos devine noul Eu al credinciosului (Galateni 2.20).

Ce consecințe deducem din acest ultim punct?

a) Carnea, asupra căreia s-a rostit sentința de moarte, nu trebuie promovată în niciun mod. Este important să fim veghetori cu privire la ce citim, ce auzim și ce vedem. „Nu purtați grijă de carne, ca să-i treziți poftele” (Romani 13.13, 14). Toți lăstarii cărnii trebuie tăiați cu rigurozitate, adică trebuie condamnați fără milă în judecată de sine și dați deo-parte (Coloseni 3.5, 8).

b) Viața nouă trebuie să fie hrănită în mod corect. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi” (Coloseni 3.16).

c) Să punem mădulele noastre, adică corpul nostru, capacitățile noastre etc. la dispoziția lui Dumnezeu ca unelte ale dreptății (Romani 6.13).

2. Eliberarea de lege (Galateni 3.13; 2.19)

Are valabilitatea aceasta și pentru noi? Creștinul nu se mai află sub lege (Romani 6.14, 15). Dar conform principiului, fiecare credincios care dorește să se îmbunătățească, se așază sub lege. Principiul legii este: dacă faci aceasta, vei trăi (Levitic 18.5). Dar deoarece omul natural nu poate ține legea lui Dumnezeu, această cale spre viață s-a dovedit ca o poruncă spre moarte (Romani 7.10). De ce? Pentru că păcatul este în mine și mă atrage direct la păcat prin porunca existentă (Romani 7.8). Atunci ce folos are legea? Legea arată omului ce este păcatul. Ea conduce la mărturisirea păcatului, dar nu dă putere pentru evitarea păcatului și pentru ținerea legii. Legea în sine este bună. Dar dacă nu pot merge pe calea spre viață, pe care legea mi-o arată, atunci totul se datorează numai mie, pentru că sunt incapabil să corespund cerințelor sale.

Cum pot fi eliberat de lege? Doar pe calea legală: prin moarte. Legea nu mai are nicio influență asupra unui mort. În primele versete din Romani 7, apostolul explică aceasta prin exemplul unei căsnicii în care soțul moare. Prin aceasta, văduva este liberă să se căsătorească cu un alt bărbat. În versetul 4, apostolul exprimă concluzia și aplicația la noi: „Astfel și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.”

În Romani 7.12-25 avem experiența unui om care are natura nouă, dar care se preocupă numai cu sine, adică privește numai în jos. El nu-și ridică niciodată privirea, nu privește la ceea ce i-a dăruit Domnul. De aceea nici nu poate deosebi clar între ceea ce lucrează Dumnezeu (natura nouă) și păcatul care locuiește în el (natura veche). Deoarece posedă viața nouă, dorește să facă binele, adică ceea ce îi place lui Dumnezeu. Dar el constată că face numai răul. Această realitate îl duce la deznădejde. În versetul 24 el exclamă: „O, nenorocit om ce sunt!” Dar în momentul în care ajunge la capătul posibilităților sale, află eliberarea, văzând ce a făcut Domnul Isus prin moartea Sa pentru el. Acum poate mulțumi din toată inima (versetul 25). Versetul 25 ne arată însă și o altă latură, și anume: carnea rămâne carne. Cât timp trăim aici, carnea nu se îmbunătățește deloc. Vom fi eliberați deplin de carne numai prin moartea trupească sau prin schimbarea care va avea loc la venirea Domnului pentru răpire.

3. Eliberarea de lume și de stăpânitorul ei

Vorbind în acest sens despre lume ne referim la omenirea necredincioasă aflată sub domnia lui satan. Această lume este un sistem bine organizat, în care Dumnezeu nu are loc. În Galateni 6.14 ni se arată clar ce poziție ocupăm noi ca credincioși față de lume și ce poziție are lumea față de noi: „Departă de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” Aceasta înseamnă: am terminat cu lumea, iar lumea a terminat cu noi. Deci, nu există adevărată eliberare, dacă nu ne despărțim de lume.

Să nu uităm că lumea are forme foarte diverse, dar scopul ei este întotdeauna satisfacerea cărnii. Astfel, există lumea culturală, care câteodată poate fi foarte primitivă și corespunde poftelor și patimilor, apoi lumea economică și politică și, nu în ultimul rând, lumea religioasă (Coloseni 2.20-23). Eliberarea noastră de lume și de stăpânul ei se bazează pe moartea Mântuitorului nostru (Evrei 2.14, 15). Eliberarea Israelului din Egipt este un exemplu clar al eliberării din lume. După ce poporul a trecut prin Marea Roșie, iar faraon și armata sa au fost înecați în mare, Egiptul nu a mai putut ridica nicio pretenție asupra Israelului. Acum poporul era într-adevăr eliberat.

Care este consecința celor mai sus spuse? Noi nu avem niciun fel de lucrare în lume ca sistem, pentru că de când lumea l-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, nu mai există nicio speranță pentru ea ca întreg. Ca și creștini avem doar lucrarea de a duce Evanghelia în lume, fiecărui om în parte, și de a arăta dragostea și îndurarea noastră (Matei 5.43-48).

4. Rezumat

Ca unii care am primit și experimentat eliberarea divină putem ex-clama împreună cu apostolul Pavel: „Deci acum nu este nicio condamnare pentru cei în Hristos Isus. Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.1, 2). Legea Duhului este mai puternică decât legea păcatului și a morții. Cum poate învinge un avion forța de atracție a pământului și să zboare? Prin faptul că la construirea unui avion se aplică legea aerodinamicii, care acționează mai puternic decât legea forței atracției pământului. La fel stau lucrurile în cazul unui electromagnet. Imediat ce curentul este cuplat, forța magnetică este mai mare decât forța de gravitație și poate fi ridicată o bucată de fier de pe pământ. Astfel, legea aerodinamicii corespunde noii vieți din noi, iar curentul electric, puterii Duhului Sfânt. Noi nu mai trebuie să-i slujim păcatului, noi suntem într-adevăr eliberați. Tot ce a fost necesar pentru aceasta, noi nu puteam face, dar a făcut Dumnezeu.

„Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, pentru ca cerința dreaptă a legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Duhului” (Romani 8.3,4).

clickbible.org